

Reglerne om *bistands- og plejeydelserne* foreslås erstattet med en adgang for personer med invaliditetsydelse til at opnå henholdsvis bistands- og plejetillæg efter reglerne i forslaget § 10, stk. 1. Forslaget betyder for personer med bistandsydelse en forhøjelse på 2.244 kr. til i alt 5.064 kr. årlig, og for personer med plejeydelse en forhøjelse på 3.876 kr. til i alt 7.596 kr. årlig.

Som det fremgår af forslaget § 10, stk. 1 a, og bemærkningerne hertil, ydes bistands- og plejetillæg i overgangstiden fra 1. april 1966 til 31. marts 1967 med et nedsat beløb, nemlig henholdsvis 1.968 kr. og 3.672 kr. årlig, beregnet efter pristallet for juli 1964. Dette betyder for personer med bistandsydelse en forhøjelse til ialt 4.500 kr. årlig, og for personer med plejeydelse en forhøjelse til 6.204 kr. årlig.

Det antages, at omkring 1.700 personer oppebærer invaliditetsydelse. Herudover forventes ca. 2.000 høreskadede, at blive berettiget til ydelsen. Bistands- og plejeydelse oppebæres af omkring 800 personer, hvoraf ca. 10 pct. med plejeydelse.

Til § 16.

Bestemmelsen i *stk. 1* angiver området for invalideforsikringsrettens kompetence med hensyn til tilkendelse og frakendelse af ydelser efter loven. Det påhviler herefter som hidtil retten at tage stilling til, om betingelserne er til stede for invalidepension, for invaliditetsydelse og for bistands- og plejetillæg. Rettens kompetence findes i dag angivet i gældende lovs § 12, stk. 1.

I gældende lovs § 12, stk. 2, er det fastsat, at invalideforsikringsretten, når invaliditeten skyldes et ulykkestilfælde, ikke kan tage sagen under påkendelse, forinden afgørelse er truffet i henhold til ulykkesforsikringslovgivningen. Denne regel har været optaget i invalidepensionslovgivningen siden lov nr. 253 af 6. maj 1921 om invalideforsikring. Ved indførelsen af bestemmelsen blev det anført, at reglen angav den rette administrative fremgangsmåde. Da reglen kan medføre en ganske unødvendig udsættelse af afgørelserne, og da der ikke ses at være noget praktisk administrativt behov for bestemmelsen, er den ikke medtaget i forslaget.

I forslaget *stk. 2* er optaget reglerne om adgangen til anke af invalideforsikringsrettens afgørelser til ankenævnet, hvilken bestemmelse findes i gældende lovs § 9, stk. 3.

Til § 17.

Bestemmelsen, der omhandler invalideforsikringsrettens og ankenævnets sammensætning, forretningsordenen for de to institutioner og institu-

tionernes pligt til at afgive årlige beretninger, svarer til gældende lovs § 9, stk. 1-2 og 4-7, med nedenævnte afvigelser.

Den gældende bestemmelse stiller i *stk. 1* krav om, at personer med økonomisk og statsvidenskabelig eksamen skal have mindst 3 års ansættelse i en tjenestemandstilling, hvortil der kræves kongelig udnævnelse, for at kunne udnævnes til formand for invalideforsikringsretten eller for ankenævnet for invalideforsikringsretten. Dette krav foreslås — som følge af, at der er åbnet adgang for disse personer til ansættelse i henhold til overenskomst med finansministeriet — i forslaget *stk. 1* ændret til i reglen 3 års ansættelse i centraladministrationen som fuldmægtig eller i højere stilling. Stillingskravet for personer med de nævnte uddannelser bringes herved i overensstemmelse med stillingskravet for jurister, som efter gældende ordning ved udnævnelsen skal opfylde betingelserne for at være landsdommer. Betingelserne herfor findes i retsplejeloven, der kræver i reglen 3 års ansættelse enten i særlig nævnte stillinger ved retsvæsen og advokatvirksomhed eller i centraladministrationen som fuldmægtig eller i højere stilling.

Efter den gældende bestemmelses *stk. 6*, kan ministeren give invalideforsikringsretten bemyndigelse til efter nærmere af retten fastsatte regler at henvise sager om *tilkendelse* af invalidepension m. v. til retsformandens afgørelse i tilfælde, hvor berettigelsen hertil skønnes utvivlsom. Bemyndigelsen kan således ikke gives, hvor der er tale om *afslag*.

Gennemførelsen af de foreslåede regler om graduering af invalidepensionen vil belaste invalideforsikringsretten i meget betydelig grad, ikke mindst fordi der bliver tale om at træffe afgørelser i sager vedrørende nuværende pensionister, som ansøger om at overgå til højeste invalidepension, jfr. bemærkningerne til forslaget § 42, stk. 1.

Invalideforsikringsretten, der afholder møde mindst 4 gange om ugen, vil ikke kunne overkomme den meget betydelige arbejdsforøgelse uden en forenkling i sagsbehandlingen.

Da en stor del af de sager, hvor afgørelsen går ud på afslag på ansøgning om invalidepension m. v., ikke frembyder tvivl, og da disse afgørelser kan indankes for ankenævnet, ses der ikke at være betænkeligheder ved at udvide bemyndigelsen til også at gælde negative afgørelser. Der stilles derfor i *stk. 5* forslag herom for så vidt angår tilfælde, hvor afgørelsen ikke skønnes at frembyde tvivl.

Til § 18.

Bestemmelsen, der indeholder reglerne om invalideforsikringsrettens og ankenævnets adgang til